

La nit de Reis

Un relat de: [Glòria Vendrell Balaguer](#)

A les fosques i aprofitant el petit espai entre son i son, obren la porta sense soroll, amb sigil busquen les sabates de cadascú, posen els noms i deixen cada paquet al seu lloc.

Ningú s'ha adonat de res, tret de les llums de l'arbre que s'han encès amb la seva sola presència, dels pastors i rabadans que reverents els miren, de la molsa amorosida que els intueix i del nen de l'establia que els somriu, quan d'un en un s'inclinen per adorar-lo.

S'ha tancat la porta de nou, tothom dorm, menys l'estrella, la nit fora és molt freda, dins la casa tot és a punt i se senten nades en la llunyania...

Al matí els nens pensen que no han vingut, perquè diuen que no han dormit en tota la nit esperant-los i que no han sentit res, però quan s'acosten a la porta de vidre els hi falten ulls per mirar: el menjador vessa regals, les emocions s'arremolinen, se'ls fa un nus al coll, s'han quedat bocabadats i perplexos per la sorpresa... els hi han de dir que entrin, que passin, que obrin, que desempaquetin...

Tots busquen les seves sabates i els nens també, als més petits han d'ajudar-los una mica, els grans esperen que obrin els menuts primer ...

Tan se val si són savis o màgics, si venen o no amb camells, si expliquen els seus secrets als pares...són una saviesa poderosa, un somni bonic i latent, una màgia menuda, un plaer inexplicable la nit de Reis.